ΑΠΟ ΤΑ «ΙΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

Ο ΛΗΘΑΡΓΙΚΟΣ ΥΠΝΟΣ

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, στὴν Μόσχα, ἐξύπνησε, ἔπειτα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνων ληθαργικὸ ὕπνο, μιὰ νέα ὀνόματι Εὐδοξία Λικαγκίν. Ἡ νέα αὐτὴ εἶχε πάθει, ὅπως εἴπαμε, λήθαργο πρὸ ἑπταετίας καὶ ἐκοιμήθηκε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή. Ὅταν κοιμήθηκε ἡ νεαρὰ Εὐδοξία ἦταν ἑπτὰ ἐτῶν. Στὸ μεταξὺ ὅμως, ἂν καὶ κοιμόταν, μεγάλωνε καὶ ἀνεπτύσσετο. Ξύπνησε συνεπῶς δεκατεσσάρων χρόνων δεσποινίς, δεδομένου ὅτι ὁ λήθαργος δὲν ἐμποδίζει καθόλου τὴν σωματικὴ ἀνάπτυξι.

Τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπε ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία ὅταν ξύπνησε ἦταν:

— Θέλω νὰ φάω πατάτες !...

Ἡ περίπτωσις τῆς νεαρᾶς Ρωσσίδος δὲν εἶνε μοναδικὴ στὰ ἰατρικὰ χρονικά.

Τὸ ἴδιο ἔπαθε πρὸ πολλῶν ἐτῶν μιὰ Σουηδή, ἡ Καρολίνα Καρλνιτώστερ ἡ ὁποία ἔπεσε σὲ λήθαργο τὸ 1891, σὲ ἡλικία 13 ἐτῶν, κοιμήθηκε.... 32 (τριανταδύο!) ὁλόκληρα χρόνια καὶ ξύπνησε στὰ 1923, ὅταν πειὰ ἦταν μιὰ γυναῖκα ὥριμη, δηλαδὴ σαρανταπεντάρα !...

Ἡ καϋμένη εἶχε περάσει κοιμωμένη τὰ ὡραιότερα καὶ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς της.

Ὅταν ἡ Καρολίνα ξύπνησε καὶ ἔφαγε —γιατὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ζητοῦν ἐκεῖνες ποὺ ξυπνοῦν ἀπὸ λήθαργο εἶνε ἡ τροφὴ—οἱ γνώριμοί της κι' οἱ γιατροί, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ σπίτι της, τὴν ρώτησαν :

— Καὶ τώρα, τί θὰ κάνης τώρα, Καρολίνα ;

— Θὰ παντρεφτῶ ! ἀποκρίθηκε αὐτὴ ζωηρά. Θὰ παντρεφτῶ καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα μάλιστα...

Ὁ δόκτωρ Φαρέζ, καθηγητὴς τῆς ψυχιατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Παρισίων, ἀναφέρει μιὰ ἄλλη ὅμοια περίπτωσι ληθαργικοῦ ὕπνου, τῆς Γαλλίδος Ζεζὶν Μοράν, ἡ ὁποία ἔπεσε στὸ λήθαργο στὶς 22 Νοεμβρίου 1886 καὶ ξύπνησε στὶς 13 Νοεμβρίου 1903 ! Κοιμήθηκε δηλαδὴ δεκαεφτὰ ὁλόκληρα χρόνια παρὰ ἐννέα ἡμέρες !

Τὸ περιεργότερο ὅμως εἶνε ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξύπνησε ἡ Μοράν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 13ης Νοεμβρίου 1903 ἐξερράγη μεγάλη πυρκαϊὰ σ' ἕνα γειτονικὸ σπίτι. Οἱ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ καιγόταν, βγῆκαν ἔξω τρέχοντες καὶ φωνάζοντες :

— Φωτιά ! φωτιά !...

Οἱ φωνές τους ξύπνησαν τὴν Ζεζὶν Μοράν, ἡ ὁποία ἀνέκτησε ἀμέσως τὴ νηφαλιότητά της, κατάλαβε ὅτι κινδύνευε καὶ τὸ δικό της σπίτι ἀτ' τὴ φωτιὰ καὶ ἄρχισε νὰ πετάη στὸ δρόμο τὰ ἔπιπλα !...

Ἀπὸ τὴν ἑπομένη τῆς ἡμέρας ποὺ ξύπνησε, ἡ Ζεζὶν ἄρχισε νὰ ἐργάζεται κανονικά, σὰν νὰ μὴν τῆς εἶχε συμβῆ τίποτε. Μόνο κάθε βράδυ τὴν ἔπιανε φόβος μήπως πέση πάλι σὲ λήθαργο καὶ ξανακοιμηθῆ, πρᾶγμα ποὺ δὲν τῆς συνέβη, εὐτυχῶς.

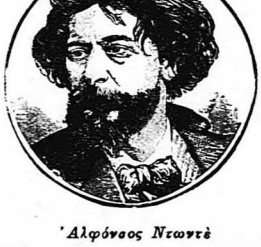

Ἀλφόνσος Ντωντὲ

— Ὄχι, ὄχι, σ' εὐχαριστῶ...

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό ; Ἄ, ναί, σὲ καταλαβαίνω... Σύ, ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, δὲν ἐπιτρέπεται νἄχῃς νταραβέρια μὲ μένα τὸν... λωποδύτη. Ἔχεις δίκηο. Μὴν ξεχνᾶς ὅμως πὼς ἄλλοτε, ποὺ ὁ θάνατος περνοῦσε κάθε στιγμὴ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, δὲν ὑπῆρχαν κοινωνικὲς διακρίσεις μέσα στὸν κοινὸ κίνδυνο. Ὑπῆρχαν μονάχα ἀδελφικοὶ συντρόφοι κ' ἕνας ἀτ' αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ παλιός σου μακαντάσης ὁ Ντουντούλ. Γιατὶ σκύβεις τὸ κεφάλι σου ; Γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἀπαντήσης ; Μολαταῦτα, καταλαβαίνω ὅτι συμφωνεῖς μαζύ μου. Σύμφωνοι λοιπόν ; Σύμφωνοι... Κέρασε λοιπόν....

— Ναί, ἔχεις δίκηο, Ντουντούλ. Ἄς πιοῦμε γιὰ τὴν ἀποψινή μας συνάντησι. Κρῖμα μονάχα ποὺ ἡ μποτίλλια ἄδειασε.

— Δὲν πειράζει. Φτάνει. Εἶνε ἐξ ἄλλου ἀργὰ κ' ἔχω δουλειὰ στὴ γειτονιά σου, γιατὶ πρέπει ν' ἀποζημιωθῶ γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασα ἐδῶ. Εἴπαμε ὅτι ἡ δουλειὰ πρὸ παντός. Χωρὶς κοπλιμέντα, Κλαύδιε, εἶμαι εὐτυχής, πάρα πολὺ εὐτυχής, ποὺ σὲ ξαναεῖδα καὶ ἰδιαιτέρως γιατὶ ἔκανα τὴ γνωριμία τῆς κυρίας σας, τῆς χαριτωμένης κυρίας σας. Ναί, γιατὶ κοκκινίζετε, μαντάμ, δὲν εἶτα παρὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἐπειδὴ ἔκανα τὴν κυρία νὰ φοβηθῆ, θὰ τῆς προσφέρω αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, ἕνα μικρὸ συσβενὶρ τῆς γνωριμίας μας. Τὸ ρουμπίνι εἶνε πραγματικό, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι ἐγώ... ὡς εἰδικός. Καὶ νὰ τὸ φορᾶτε, χωρὶς κανένα φόβο, μαντάμ. Εἶνε μᾶς γρηᾶς Ἀμερικάνας, ποὺ ἔφυγε πρὸ πολλοῦ. Κλαύδιε, ἡ κυρία σου μὲ προσβάλλει... γιατὶ βλέπω πὼς δὲν τὸ δέχεται μὲ τὴν καρδιά της... Πές της, σὲ παρακαλῶ, νὰ τὸ δεχτῆ. Μπράβο !... Εἶνε σὰν νἄχε παραγγελθῆ γιὰ σᾶς, κυρία μου... Καὶ σᾶς πηγαίνει θαυμάσια !... Ἔτσι καταλαβαίνω τὸν προορισμὸ τῶν κοσμημάτων, ὄχι σὰν ἐκείνη τὴ ρέγκα τὴν Ἀμερικάνα... Καὶ τώρα μὲ συγχωρεῖτε, ὠρεβούαρ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέπετε νἄρχοιμαι κάποτε νὰ περνοῦμε τὶς βραδυές μας. Ὠρεβούαρ, μαντάμ, ὠρεβούαρ, Κλαύδιε !...

Μετάφρασις ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

«Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου, ἀποκτήσεις τὸν ἄρτον σου !...» Τί δουλειὰ ἔκαναν οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς τοῦ 17ου αἰῶνος. Ὁ Ρονσάρ, ὁ Λαφονταίν, ὁ Μολλιερος, κλπ. Οἱ ποντικοὶ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου. Ὁ Ντιντερὸ φωτογραφεῖ. Ὁ Ρουσσὼ ἐξασκεῖ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα Συγγραφεῖς καθηγηταὶ καὶ βιβλιεθηκαριοι. Ὁ Ντωντὲ καὶ ὁ Ζολὰ κινδυνεύουν τὴν ἐλευθερία τους. Τὰ τεραστια κερδη τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Οὐγκώ. Τί δουλεια κανουν οἱ συγχρονοι συγγραφεῖς.

Σήμερα, στὴν Εὐρώπη τουλάχιστον, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς κερδίζουν ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἔργα τους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκάζωνται νὰ ἐξασκοῦν καὶ δεύτερο ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ζήσουν. Ἄλλοτε ὅμως δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο. Οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ ποιηταί, ἂν ἤθελαν νὰ ζήσουν, ἔπρεπε νὰ κάνουν καὶ κάποια δουλειὰ πιὸ πρακτικὴ ἀπὸ τὴν τέχνη τους, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πέθαιναν τῆς πείνας.

Κ' ἐν πρώτοις, κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, ὁ περίφημος Γάλλος ποιητὴς Πέτρος Ρονσάρ ἦταν ἱερεὺς τοῦ βασιλέως, ὁ δὲ συνάδελφός του Μαθουρῖνος Ρενιὲ γραμματεὺς πρεσβείας. Ἐπίσης ὁ μέγας μυθιστοριογράφος Λαφονταίν ἦταν... κτηματίας κ' ἐφρόντιζε μόνος του γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν κτημάτων του, ὁ Λὰ Μπρυγιὲρ θησαυροφύλαξ τῆς κοινότητος τοῦ Καὲν καὶ ὁ Μολλιέρος ἠθοποιός.

Ὁ Ρακίνας πάλι ἦταν ἱστοριογράφος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 14ου. Ἀπὸ τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μονάχα ὁ Κορνήλιος καὶ ὁ Μπουαλὼ δὲν ἔκαναν καμμιὰ δουλειά, γιατὶ λάβαιναν γενναία ἐπιχορήγησι ἀπὸ τὸ βασιλικὸ ταμεῖο. Ἐπίσης βασιλικὴ ἐπιχορήγησι λάβαναν τότε καὶ διάφοροι δευτερεύοντες συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα λησμονήθηκαν σήμερα.

Ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς Μοντεσκιὲ ἦταν γραμματεὺς κάποιας συντεχνίας, ὁ μέγας φυσιοδίφης Μπιφφὸν ἐπιστάτης τῶν κήπων τοῦ βασιλέως, ὁ μυθιστοριογράφος τοῦ «Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας» Βερναρδῖνος ντὲ Σαὶν Πιὲρ μηχανικός, ὁ κωμωδιογράφος Μπωμαρσαὶ ἐλεγκτὴς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ὁ συνάδελφός του Βωβενάργκ στρατιώτης, ὁ Ἑλληνογάλλος ποιητὴς Ἀνδρέας Σενιὲ διπλωμάτης, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Μανὸν Λεσκὼ» ἀββᾶς Πρεβὸ στὴν ἀρχὴ στρατιώτης, καὶ κατόπιν κληρικός, καὶ ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Μπριδώ, ὁ ὁποῖος κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του μεγάλη περιουσία καὶ τὴν ἔχασε σὲ μιὰ τραπεζιτικὴ χρεωκοπία, γραμματεὺς τοῦ βασιλέως, λαμβάνοντας γιὰ τὴ δουλειά του αὐτὴ γενναία ἐπιχορήγησι.

Ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τοῦ 18ου αἰῶνος μονάχα ὁ Ντιντερὸ δὲν κατωδέχτηκε ποτὲ νὰ κάνη καμμιὰ δουλειὰ καὶ θέλησε νὰ ζήση ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κέρδη ποὺ τοῦ ἔδιναν τὰ ἔργα του. Μὰ τὰ κέρδη αὐτὰ ἦσαν τόσο λίγα, ὥστε ὁ φιλόσοφος ἀναγκαζόταν νὰ φυτοζωῆ, μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας Αἰκατερίνη ΙΙ ἀγόρασε σὲ μεγάλη τιμὴ τὴ βιβλιοθήκη του.

Ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσὼ πάλι, γιὰ νὰ ζήση, ἀναγκάστηκε νὰ ἐξασκήση ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Ὡς καὶ ἀντιγραφεὺς μουσικῶν κομματιῶν ἔγινε, πληρωνόμενος πρὸς μιὰ πεντάρα τὴ σελίδα.

Ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁ μυθιστοριογράφος Κάρολος Νοντιέ, ὁ μέγας κριτικὸς Σαὶντ-Μπέβ, ὁ μυθιστοριογράφος Ὀκτάβιος Φεγιὲ καὶ οἱ ποιηταὶ Φρανσουὰ Κοππὲ καὶ Ἐρεντιὰ ἦσαν βιβλιοθηκάριοι. Ὁ μέγας ἱστορικὸς Μισελέ, ὁ Ρενάν, ὁ Ταὶν, ὁ Σορέλ, ὁ Λαμπρὰντ καὶ ὁ περίφημος ποιητὴς Μαλλαρμέ, ἦσαν καθηγηταί. Ὁ Ἀλφόνσος Ντωντὲ πάλι ἦταν γραμματεὺς τοῦ δοικὸς ντὲ Μορνύ, μέχρις ὅτου ἐξεδόθη ὁ «Ναμπάμπ» του, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ κέρδη ποὺ ἀπέφερε στὸν συγγραφέα του τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἔχη πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ τὴ θέσι του αὐτὴ καὶ νὰ παραιτηθῆ. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ζολᾶ, ἦταν ὑπάλληλος στὸ πρακτορεῖο Ἀσέτ, μέχρις ὅτου τὰ ἔργα του ἄρχισαν νὰ τοῦ δίνουν τεράστια κέρδη.

Τὰ περισσότερα κέρδη ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τοῦ 19ου αἰῶνος τὰ εἶχεν ὁ Λαμαρτῖνος, ὁ ὁποῖος, ἐντὸς μόνον ἑνὸς ἔτους, τοῦ 1852, ἐκέρδισε 2.000.000 φράγκα ἀπὸ τὰ ἔργα του κι' ὁ ὁποῖος πληρώθηκε μονάχα γιὰ τοὺς «Γιρονδίνους» του 250.000 φράγκα, ὁ Μπαλζάκ, ὁ ὁποῖος κέρδισε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀπὸ τὰ ἔργα του 200.000 φράγκα κατὰ μέσον ὅρον τὸ χρόνο, καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ ὁποῖος, χάρις στὰ ἔργα του, ἔγινε πολυεκατομμυριοῦχος κι' ὁ ὁποῖος μόνο γιὰ τοὺς «Ἀθλίους» του πληρώθηκε 400.000 φράγκα.

Ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Γάλλους συγγραφεῖς, ὁ ποιητὴς Παῦλος Κλωντὲλ εἶνε πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν Οὐασιγκτῶνα, ὁ συνάδελφός του Παῦλος Βαλερὺ ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ Πρακτορείου Χαβάς, οἱ μυθιστοριογράφοι Μοράν καὶ Ζιρωντοὺ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ ποιητὴς Ἀντρὲ Σαλμὸν δημοσιογράφος, ὁ συνάδελφός του Λεὸν Πὼλ Φάργκ, ἐργοστασιάρχης γυαλικῶν κλπ. κλπ.